

8. Савчук Р. В. Селекція інноваційних проєктів з урахуванням їх адаптивних властивостей / Р. В. Савчук // Наука та прогрес транспорту. Вісник Дніпропетровського національного університету залізничного транспорту. – 2007. – №17. – С. 260-262.

РОЗВИТОК ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ У ВИЩІЙ ОСВІТІ

*Лі Хайлун, Большая О.В.
Полтава, Україна*

Глобальна інтеграція у сучасному світі є неухильною тенденцією, що впливає на всі сфери суспільного життя. Ці процеси охоплюють різноманітні аспекти, від суспільного виробництва до культури та духовного життя, освіти й науки, ставши ключовими факторами у формуванні життєвого стилю та якості життя як усього світу, так і окремих національних суспільств. Ця всепроникна природа глобалізації вимагає розробки нових управлінських критеріїв для адаптації до нового етапу розвитку суспільства.

Вирішальне значення у забезпеченні результативності будь-якого процесу відіграють інновації. Сам термін «інновація» походить від латинського «*novatio*», що означає «оновлення» (або «зміна»), приставки «*in*», яка перекладається з латинського як «у напрямку». Якщо перекладати дослівно «*innovatio*» – «у напрямку змін». У широкому значенні слова під інноваціями розуміють прибуткове використання нововведень у вигляді нових технологій, видів продукції та послуг, організаційно-технічних та соціально-економічних рішень виробничого, фінансового, комерційного, адміністративного або іншого характеру [1].

Сам термін «інновація» видатний економіст Й. Шумпетер запровадив у 30-ті рр. XX ст. Інновацію він трактував як зміну з метою впровадження та використання нових видів споживчих товарів, нових виробничих, транспортних засобів, ринків і форм організації у промисловості, інновація є головним джерелом прибутку: «прибуток, по суті, є результатом виконання нових комбінацій», «без розвитку немає прибутку, без прибутку немає розвитку» [1].

Сучасне трактування інновацій розглядає це поняття як процес у результаті впровадження кардинально нового або значущого покращення у продукт, послугу, процес, метод виробництва або організаційну систему, що приносить користь та створює цінність для споживачів або підприємства. Інновації можуть виявлятися у різних формах, включаючи технологічні зміни, новаторські підходи до управління, соціальні і культурні ініціативи.

Це поняття також охоплює процес створення, розвитку та впровадження новітніх ідей, продуктів або послуг на ринку з метою покращення ефективності, конкурентоспроможності та створення нових можливостей.

Інновації вважаються ключовим фактором успіху у сучасному світі, оскільки вони стимулюють розвиток та зміну в усіх сферах життя суспільства,

а особливо у сфері освіти.

Інновації в освіті – це процес створення, впровадження та поширення нових ідей, засобів, педагогічних та управлінських технологій в освітній практиці, що призводить до підвищення показників досягнень різних компонентів освіти і переходу системи до якісно нового рівня. Слово «інновація» має багатозначний характер, оскільки включає як саму ідею, так і процес її практичного втілення [2].

«Інноваційне навчання» (innovative learning) – це процес і результат навчальної діяльності, яка сприяє впровадженню інноваційних змін у науку, культуру та соціальне середовище. Такий тип навчання стимулює творчий пошук на основі наявного досвіду. У контексті змін суспільного розвитку, інновації в освіті стають більш необхідними і постійними. Впровадження і реалізація таких інновацій потребують спеціальних професійних навичок. Якість вищої освіти та науки в Європейському просторі досягається за умов сталого розвитку галузі, послідовності та наступності в державній освітній політиці, політичної волі та постійної підтримки з боку держави та суспільства.

Список використаних джерел:

1. Вербівський Д. (2023). Інноваційні технології в закладі вищої освіти. *Науковий вісник Ужгородського університету. Серія: «Педагогіка. Соціальна робота»*, (2(53), 30–33. <https://doi.org/10.24144/2524-0609.2023.53.30-33>
2. Дубасенюк О. Інновації в сучасній освіті. URL : <http://surl.li/tqynn>
3. Шуст Н. інновації в освіті як необхідність. URL : <http://surl.li/tqzyb>

РОЗРОБЛЕННЯ ТА УПРАВЛІННЯ ПРОЄКТАМИ У ПУБЛІЧНІЙ СФЕРІ

Лі Ян
Полтава, Україна

Науковий керівник: Іщенко Інна Сергіївна, кандидат економічних наук, асистент кафедри педагогічної майстерності та менеджменту імені І.А. Зязюна Полтавського національного педагогічного університету імені В.Г. Короленка

Проєктний підхід стає все більш важливим у сучасному публічному управлінні. Його застосування дозволяє підвищити ефективність державних програм та забезпечити більш прозоре використання ресурсів. Метою цієї конференції є обговорення сучасних тенденцій та викликів, пов'язаних із розробленням та управлінням проєктами у публічній сфері.

Проєктне управління є комплексом методів та технік, призначених для досягнення конкретних цілей проєкту в межах встановлених обмежень. Воно включає планування, організацію, мотивацію та контроль ресурсів для досягнення конкретних завдань. Проєктне управління як наукова дисципліна зародилося у другій половині XX століття, однак його принципи використовувалися ще в давнину при будівництві великих споруд.

Основні принципи проєктного управління включають: